

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/76/2025
Identifikačné číslo spisu:	1719200673
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1719200673.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: C. E., narodený XX. Y. XXXX, J., N. XXX/XX, zastúpeného CHARGE DAVOUÉ UJ s. r. o., so sídlom Trenčín, Vlárská 458, IČO: 47 253 894, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Račianska ul. 71, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 6C/46/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2025 sp. zn. 7Co/62/2024-815, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2025 sp. zn. 7Co/62/2024-815 z r u š u j e a v e c mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 30. apríla 2024 č.k. 6C/46/2019-773 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy istinu vo výške 8.540 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobu vo zvyšku zamietol (výrok II.) a priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % zo sumy žalobcovi priznanej (výrok III.).

1.1. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 27 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 5 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 10 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 209/1992, (ďalej len „Dohovor“) čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 1, 2, čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“). Poukázal na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu, v ktorom uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie je opätovne posúdiť dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby vo výške 69.921,25 eur, nakoľko nie je premlčaný. v súvislosti s námietkou premlčania uviedol, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby sa mal posudzovať vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho

zákonníka, podľa ktorého premlčacia doba začala plynúť nasledujúcim dňom po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. V prejednávanej veci došlo k nezákonnosti väzby vykonanej žalobcom - uznesením o zastavení trestného stíhania (právoplatným 15. 12. 2015); preto nasledujúci deň po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia, t.j. 16. 12. 2015 začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorej koniec by pripadol na deň 16. 12. 2018. S poukazom na § 22 ods. 3 zák. č. 58/1969 Zb. (ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie), dňom 28. 09. 2018 v dôsledku podania žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie došlo k spočívaniu plynutia premlčacej doby až do 18. 02. 2019, preto pokiaľ si žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby uplatnil podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 07. 04. 2019, urobil tak pred uplynutím premlčacej doby. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a dospel k názoru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. (publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR ako judikát R 13/2009, Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2007, sp. zn. 4Cdo/177/2005). Súd konštatoval, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je daný, keďže žalobca v konaní preukázal splnenie všetkých podmienok vyžadovaných pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe. Žalobca bol vzatý do väzby, v ktorej zotrval 427 dní od 17. 10. 2001 do 18. 12. 2002 a následne dňa 15. 12. 2015 bolo trestné stíhanie voči nemu zastavené. Žalovaná v konaní netvrdila skutočnosti predpokladané ustanovením § 5 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb., ktorých preukázanie vylučuje nárok na náhradu škody. Žalobca doručil žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, čím splnil podmienku pre priznanie náhrady škody podľa § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. Mal za to, že väzba nepochybne zasiahla do všetkých základných práv žalobcu a to vzhľadom na ujamu, ktorú utrpel strávením viac ako roka a dvoch mesiacov vo väzbe, v čase vzatia do väzby mladý človek v produktívnom veku, zamestnaný, bezúhonný, mal fungujúcu rodinu, manželku a dve maloleté deti, v kolúznei väzbe, ktorá je najprisnejšou formou detencie bol obmedzený v stretávaní sa s najbližšou rodinou, väzba žalobcu psychicky negatívne ovplyvnila. Dôsledky väzby pociťuje žalobca aj následne, a to v oblasti spoločenského života a medziľudských vzťahov. Narušil sa jeho vzťah s otcom, priateľstvo so starými priateľmi, niektorí sa už k nemu ani nepriznávajú, niektorí mu to dokážu stále pripomenúť. Súd mal tak za preukázanú jednak závažnosť ujmy, ktorá žalobcovi väzbou vznikla, ako i jej príčinnú súvislosť s rozhodnutím o väzbe. Pri rozhodovaní o výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd vychádzal z rozhodovacej činnosti súdov SR, v porovnaní s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako i súdnej praxe v Českej republike. Osobitné kritériá pre posúdenie jej výšky boli zavedené až novelami zákona č. 514/2003 Z.z., preto súd prvej inštancie len podporne použil § 17 ods. 3 a ods. 4 tohto zákona. Aj za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., ktorý nemajetkovú ujmu neobsahoval, súdy pri priznávaní nemajetkovej ujmy a určovaní jej výšky prihliadali na osobitné predpisy upravujúce limity odškodnenia (viď. uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo/15/2012 zo dňa 30. 09. 2013, v ktorom najvyšší súd vyjadril potrebu, aby súdy pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy síce aplikovali voľnú úvahu, avšak spolu s inými hmotnoprávnymi predpismi, konkrétne zákonom č. 215/2006 Z.z., v súčasnosti nahradeným zákonom č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov). Preto priznal žalobcovi za 427 dní väzby náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 8.540 eur (427 dní x 20 eur), majúc za to, že súdom priznaná suma 8.540 eur je maximálnou možnou sumou odškodnenia nemajetkovej ujmy podľa účinného ustanovenia § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., keďže v roku 2002 bola výška minimálnej mzdy 184,89 eur a jej 50-násobok predstavuje 9.244,50 eur a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) v poradí druhým rozsudkom z 21. februára 2025 sp. zn. 7Co/62/2024 rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku I. potvrdil (I.), v napadnutom výroku III. ho zmenil tak, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,38 % (II.). Výslovil, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (III.).

2.1. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie zo skutkových zistení vyvodil právne závery a

správne na vec aplikoval ust. § 5 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 10 zákona č. 58/1969 Zb., § 101 Občianskeho zákonníka, § 27 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. S ohľadom na vykonané dokazovanie podrobne, dôkladne, zrozumiteľne odôvodnil, prečo považoval nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu za dôvodný, vysvetlil, prečo napriek absencii úpravy nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zákone č. 58/1969 Zb. na jej priznanie aplikoval článok 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, mal preukázané splnenie všetkých podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe, zohľadniac, že žalovanou nebolo tvrdené ani preukázané naplnenie negatívnych podmienok vylučujúcich nárok na náhradu škody v ust. § 5 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb., pričom pri posudzovaní námietky premĺčania vznesenej v konaní žalovanou súd prvej inštancie správne (viazaný právnym názorom odvolacieho súdu) správne ustálil, že žalobca si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom väzby uplatnil včas, s ohľadom na vykonané dokazovanie dostatočne odôvodnil prečo považoval nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.540 eur (427 dní, t.j. 20 eur/deň) za dobu strávenú vo väzbe za dôvodný, preto sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v celom rozsahu s jeho rozhodnutím stotožnil.

2.2. K námietke žalovanej, že žalobca nesplnil prvú zákonnú podmienku a to existenciu nezákonného rozhodnutia majú za to, že na prejednávajúcu vec je potrebné aplikovať ust. § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z.z. odvolací súd uviedol, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z rozhodnutia o väzbe zo dňa 17. 10. 2001, preto je ho potrebné posudzovať na základe podmienok zákona č. 58/1969 Zb. a to s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého „zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi“ (podporne rozhodnutia najvyššieho súdu (napríklad 7Cdo/145/2011, 5Cdo/126/2009, 3Cdo/32/2007, 1Cdo/16/2005, 3MCdo/12/2005) a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 467/2008 a III. ÚS 363/2006) a tiež v súvislosti s čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru (rozsudok NS SR zo dňa 31. mája 2007, sp. zn. 4Cdo/177/2005 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 13/2009). V zmysle uvedeného článku sa pritom škodou rozumie škoda materiálna i nemateriálna (napr. rozhodnutia Wassink v. Holandsko, Tsirlis a Kouloumpas v. Grécko), článok zaručuje odškodnenie za pozbavenie osobnej slobody v prípadoch obdobných prípadom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, možno ho použiť aj vtedy, keď sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa zákona č. 58/1969 Zb. (teda aj vtedy, keď rozhodnutie o väzbe bolo zákonné, ak bolo trestné stíhanie zastavené alebo bol obvinený oslobodený spod obžaloby).

2.3. V tejto súvislosti odvolací súd ďalej uviedol, že predmetné rozhodnutie R 13/2009 dáva odpoveď na ďalšiu námietku žalovanej, že posúdenie existencie nezákonného zásahu orgánu verejnej moci v podobe rozhodnutia o väzbe nemôže vychádzať len z konečného výsledku trestného stíhania ale je potrebné prihliadnuť na to, že trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva, z dôvodu jeho neprípustnosti nakoľko trestné konanie trvalo neprimerane dlho, čo je osobitný spôsob zastavenia trestného stíhania. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že v prejednávanej veci bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva), nebol tak naplnený ani jeden z negatívnych predpokladov uvedených v ust. § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. (právo na náhradu škody podľa predchádzajúcich odsekov nemá ten, a) kto si privodil svoje odsúdenie úmyselne alebo b) proti komu bolo neskoršie trestné stíhanie zastavené len preto, že mu bola udelená milosť alebo, že po právoplatnosti pôvodného rozsudku bola udelená amnestia vzťahujúca sa na čin, za ktorý bol pôvodný trest uložený). Ustanovenie § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého nárok na náhradu škody nevznikne ak trestné stíhanie nepovoľuje medzinárodná zmluva, na ktorý žalovaná poukazovala v odvolaní nemožno na daný prípad aplikovať, nakoľko žalobca si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatňuje na základe rozhodnutia vydaného pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. zodpovednosť za škodu sa spravuje doterajšími predpismi (zákonom č. 58/1969 Zb.). Zároveň poukázal na R 35/1991, podľa ktorého „Uvedené právo (rozumej právo na náhradu škody podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb.) nemá pouze ten, kto si obvinení sám zavinil, a ten, kto bol obžaloby zprošten, alebo proti nemuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost anebo, že trestný čin

byl amnestován“.

2.4. Pokiaľ žalovaná v súvislosti s tvrdením o premlčaní nároku žalobcu poukázala na rozdielnosť rozhodovacej praxe v obdobných prípadoch (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Co/56/2022-711 zo dňa 21. 07. 2022 a č.k. 6Co/115/2020-1043 zo dňa 25. 05. 2022) a namietla v tejto súvislosti porušenie predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, odvolací súd zdôraznil, že nie je viazaný právnym posúdením vecí inými senátmi krajského súdu. Ďalej uviedol, že odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí č.k. 7Co/51/2022-755 zo dňa 31. 01. 2024 právne posúdenie premlčania náležite a dôkladne odôvodnil aj s poukazom na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie pritom tiež nie je viazaný inými rozhodnutiami krajského súdu na rozdiel od predmetného uznesenia odvolacieho súdu, kde odvolací súd vyslovil k námietke premlčania záväzné stanovisko, preto zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu predvídateľnosti a právnej istoty.

2.5. K námietke žalovanej, že otázku premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu je potrebné posúdiť podľa ust. § 23 zákona č. 58/1969 Zb. odvolací súd uviedol, že zotrváva na názore, ktorý odvolací súd uviedol vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí. S dôrazom na odvolacie námietky doplnil, že zákon č. 58/1969 Zb. otázku náhrady nemajetkovej ujmy, tak ako ju upravuje už zák. č. 514/2003 Z.z., nezahŕňal, preto v intenciách ustanovenia § 20 zák. č. 58/1969 Zb. je potrebné pre posúdenie otázky premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy subsidiárne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uviedol, že ust. § 23 zákona č. 58/1969 Zb. obsahuje osobitnú úpravu dĺžky premlčacej lehoty len vo vzťahu k tým právnym inštitútom, ktoré tento zákon výslovne upravuje (t.j. skutočná škoda a ušlý zisk). Pokiaľ však ide o zodpovednosť štátu a z nej vyplývajúci ďalší nárok poškodeného - nárok na náhradu nemajetkovej ujmy - tento nárok vyplynul z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodovacej činnosti ústavného súdu (pozri napr. III. ÚS 754/2016 a IV. ÚS 11/2019), pričom existencia tohto nároku sa odvodzuje priamo z čl. 5 ods. 5 dohovoru, čl. 46 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, teda nie zo zákona č. 58/1969 Zb. Podporne odvolací súd odkazuje na nález ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 578/2018 z 27. augusta 2020, rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/177/2005 z 31. mája 2007, sp. zn. 3Cdo/191/2017 z 21. júna 2018, sp. zn. 2Cdo/142/2017 z 31. júla 2018 a sp. zn. 7Cdo/63/2020 zo dňa 27. mája 2021.

2.6. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd nesprávne aplikoval ust. § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. popri aplikácii ust. § 101 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní otázky premlčania, odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že i keď nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia zákon č. 58/1969 Zb. neupravuje a ten sa odvodzuje z čl. 5 ods. 5 Dohovoru ako bolo uvedené vyššie, takýto nárok je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom štátnej správy (§ 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.) s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. marca 2012 sp. zn. 5MCdo/13/2010. V takomto prípade premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie počas šiestich mesiacov neplynie, čo odvolací súd ustálil s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/125/2022 z 31. mája 2023.

2.7. Celková priznaná výška odškodnenia nemajetkovej ujmy 8.540 eur je podľa názoru odvolacieho súdu potrebná na vyváženie, resp. zmiernenie následkov ujmy vzniknutej žalobcovi väzbou, nevymyká sa z medzí predstáv spravodlivosti a slušnosti a zohľadňuje aj fakt, že žalobcovi sa nedostalo primeraného zadosťučinenia v inej ako peňažnej forme, a vzhľadom na značný odstup času, na jej reparovanie už nie je postačujúce len samotné konštatovanie porušenia práva.

2.8. Pokiaľ ide o náhradu trov konania uvedenú vo výroku III., odvolací súd dospel k záveru, že žalobca bol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP plne procesne úspešný, čo do základu uplatneného nároku náhrady nemajetkovej ujmy titulom väzby (suma 69 921,25 eur), nakoľko výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. Zároveň prihliadol na to, že žalobca nebol úspešný, čo do nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu (21.750 eur), v časti náhrady majetkovej škody titulom väzby (8.434,35 eur), v časti náhrady správneho poplatku v sume 12 eur a procesne zaviniť zastavenie konania (§ 256 ods. 1 CSP) v časti o zaplatenie sumy 2.407,60 eur (trovy konania v sume 846,19 eur, náhrada cestovného a straty času v sume 1.561,41 eur). Vzhľadom k uvedenému úspech žalobcu v prvoinštančnom konaní bol v rozsahu 68,19 % (69.921,25 : 102.525,20) a úspech žalovanej v rozsahu 31,81 %, čistý úspech žalobcu v prvoinštančnom konaní predstavoval 36,38 %. Vzhľadom na uvedené napadnutý výrok o náhrade trov konania zmenil ako je vyššie uvedené. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie.

3.1. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti namietala, že súdy porušili princíp predvídavosti rozhodovania a princíp právnej istoty, keď nezohľadnili rozhodnutia krajského súdu v skutkovo obdobných veciach a nezaoberali sa tak podstatnými námietkami žalovanej. Namietala tiež, že odvolací súd sa nevysporiadal zrozumiteľne a preskúmateľným spôsobom s námietkami týkajúcimi sa premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 101 Občianskeho zákonníka a § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb., neaplikácie § 23 zákona č. 58/1969 Zb. V tejto súvislosti tvrdil, že odvolací súd teda na jednej strane vylúčil možnosť aplikácie zákona č. 58/1969 Zb. ako lex specialis na prejednávajúcu vec, s odôvodnením, že tento zákon neobsahuje úpravu nemajetkovej ujmy, a na strane druhej, v bode 29. napadnutého rozsudku, nekonzistentne poukázal na správnosť aplikácie § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. Odvolací súd dostatočne neodôvodnil jej námietku, že judikatúru súdov týkajúcich sa nároku na náhradu škody v prípade zastavenia trestného stíhania nemožno aplikovať na prípady, keď trestné stíhanie je síce zastavené pre premlčanie, avšak nebolo zastavené z dôvodu, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu sa nestal alebo ho nespáchal žalobca alebo skutok nie je trestným činom (§ 285 Trestného poriadku). Správnosť svojej argumentácie žalovaná podporila aj rozhodnutiami odvolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2016, 6Cdo/50/2019, 4Cdo/321/2020, 7Cdo/124/2021, v rámci ktorých dovolací súd posudzoval otázku nezákonnosti trestného stíhania v prípadoch jeho zastavenia pre premlčanie. Podporne poukázala aj na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý bolo potrebné podľa žalovanej potrebné použiť analogicky. Odvolací súd reagoval podľa žalovanej veľmi povrchno bez pochopenia podstaty a jeho závery boli nelogické a arbitrárne.

3.2. Prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka videla v tom, že otázka, či išlo o nezákonné rozhodnutie s ohľadom na špecifické okolnosti dotýkajúce sa výsledku trestného konania, kedy nebolo voči obvinenému zastavené trestné stíhanie z dôvodov podľa § 285 Trestného poriadku, bola odvolacím súdom (a pred ním i súdom prvej inštancie) zároveň nesprávne právne posúdená. Žalovaná v tejto situácii opätovne poukazuje na rozhodnutia odvolacieho súdu od ktorých sa odvolací súd odklonil a to pod sp. zn. 1Cdo/167/2016, 6Cdo/50/2019, 4Cdo/321/2020, 7Cdo/124/2021 a 2Cdo/19/2022, pričom považuje za opodstatnené právne závery v nich prijaté, ktoré sa dajú analogicky uplatniť aj na prejednávajúcu vec. V predmetných rozhodnutiach sa dovolací súd opakovane zaoberal existenciou nárokov na náhradu škody/nemajetkovej ujmy v prípadoch, v ktorých bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu premlčania a relevantným právnym titulom malo byť uznesenie o vznesení obvinenia. Rozhodovalo sa v nich teda o tom, či je/nie je dôležité prihliadať i na dôvod zastavenia trestného stíhania. Hoci v tu prejednávanú veci došlo k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva, pričom právnym titulom bolo rozhodnutie o väzbe, žalovaná je presvedčená, že závery prijaté v týchto rozhodnutiach odvolacieho súdu sú plne aplikovateľné i na tento prípad, resp. nevzhliada žiaden racionálny dôvod, pre ktorý by opak mal byť pravdou.

3.3. Porušenie práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) žalovaná namietala aj v súvislosti s rozhodnutím o trovách konania, keď odvolací súd celkom nepochopiteľne, svojvoľne a neodôvodnene vypočítal pomer úspechu žalobcu v spore zohľadnením sumy 69.921,25 eur ako jeho úspechu, hoci v skutočnosti bol žalobca úspešný len v sume 8.540 eur.

4. Žalobca vo vyjadrení žiadal dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je podané dôvodne.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421

CSP.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

12. Pojem procesný postup bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pokiaľ žalovaná uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP namietala, že spočíva v namietanom porušení princípu právnej istoty, predvídateľnosti rozhodnutia, ako aj v nedostatku náležitého odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k uplatneným odvolacím námietkam, čo zakladá arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym

poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

17. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

18. Keď sa odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odvolateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou odvolateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo na súdnu ochranu garantovanú podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces garantované podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 402/08). Pokiaľ odvolací súd vôbec nepristúpi k vysporiadaniu sa s podstatnými argumentami odvolateľa, tieto bez primeraného vysvetlenia ignoruje a neaplikuje relevantnú právnu úpravu, porušuje tým právo odvolateľa na spravodlivý proces (por. II. ÚS 120/2020).

19. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva (bod 16. a nasledovné), že sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP), čím tvorí s jeho rozhodnutím organický celok a následne sa vysporiadaval s odvolacími námietkami žalovanej vychádzajúc z argumentačnej osi rozhodnutia súdu prvej inštancie. Jednou z podstatných odvolacích námietok žalovanej bolo, že ak si žalobca uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe v prípade zastavenia trestného stíhania, či je splnená základná podmienka zodpovednosti štátu spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe podľa § 58/1969 Zb., ak trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva (§ 9 ods. 1 písm. g) v spojení s § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku). V tejto súvislosti žalovaná argumentovala, že v prípade žalobcu nedošlo k preukázaniu existencie takých skutočností, na základe ktorých možno konštatovať nezákonnosť vedenia trestného stíhania a vzatia do väzby a analogicky poukázala na ust. § 285 Trestného poriadku, podľa ktorého súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, že skutok nie je trestným činom alebo nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Podporne poukázala na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2016, 6Cdo/50/2019, 4Cdo/321/2020, 7Cdo/124/2021, v rámci ktorých dovolací súd posudzoval otázku nezákonnosti trestného stíhania v prípadoch jeho zastavenia pre premlčanie; tiež navrhla analogicky použiť ustanovenie § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého nárok na náhradu škody nevznikne ak trestné stíhanie nepovoľuje medzinárodná zmluva.

20.1. Odvolací súd sa vysporiadal s odvolacou námietkou nasledovne: „19. Uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (R 13/2009) dáva odpoveď aj na odvolaciu argumentáciu žalovanej, že posúdenie existencie nezákonného zásahu orgánu verejnej moci v podobe rozhodnutia o väzbe nemôže vychádzať len z konečného výsledku trestného stíhania ale je potrebné prihliadnuť na to, že trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva, z dôvodu jeho neprípustnosti nakoľko trestné konanie trvalo neprimerane dlho, čo je osobitný spôsob zastavenia trestného stíhania. V prejednávanej veci bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva), nebol tak naplnený ani jeden z negatívnych predpokladov uvedených v ust. § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. (právo na náhradu škody podľa predchádzajúcich odsekov nemá ten, a) kto si privodil svoje odsúdenie úmyselne alebo b) proti komu bolo neskoršie trestné stíhanie zastavené len preto, že mu bola udelená milosť alebo že po právoplatnosti pôvodného rozsudku bola udelená amnestia vzťahujúca sa na čin, za ktorý bol pôvodný trest uložený). Ustanovenie § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého nárok na náhradu škody nevznikne ak trestné stíhanie nepovoľuje medzinárodná zmluva, na ktorý žalovaná poukazovala v odvolaní nemožno na daný prípad aplikovať, nakoľko žalobca si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatňuje na základe rozhodnutia

vydaného pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., t.z. zodpovednosť za škodu sa spravuje doterajšími predpismi (zákonom č. 58/1969 Zb.).

20. Judikát R 35/1991 zreteľne ustálil, že „Uvedené právo (rozumej právo na náhradu škody podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb.) nemá pouzť ten, kto si obvinení sám zavinil, a ten, kto bol obžaloby zproštný, nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost anebo, že trestný čin byl amnestován.“

20.2. Po preskúmaní dôvodov napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd dospel k záveru, že toto rozhodnutie nespĺňa kritériá pre náležité odôvodnenie rozhodnutí a preto ho nemožno považovať za preskúmateľné. Odvolací súd nedostatočne reagoval na jednu z podstatných námietok žalovanej, keď všeobecne uviedol, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy možno priznať na základe rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/177/2005 z 31. 05. 2007, uvedeného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 13/2009 Zb. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že nedošlo k preukázaniu existencie takých skutočností, na podklade ktorých možno konštatovať nezákonnosť vedenia trestného stíhania a vzatia do väzby, pričom podporne poukázala na ust. § 285 Trestného poriadku, rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2016, 6Cdo/50/2019, 4Cdo/321/2020, 7Cdo/124/2021, v rámci ktorých dovolací súd posudzoval otázku nezákonnosti trestného stíhania v prípadoch jeho zastavenia pre premlčanie (t.j. rovnako v dôsledku procesnej exempcie vyplývajúcej z § 9 ods. 1 Trestného poriadku), ustanovenie § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého nárok na náhradu škody nevznikne ak trestné stíhanie nepovoľuje medzinárodná zmluva, v tomto smere sa odvolací súd s námietkou žalovanej nijakým spôsobom nevysporiadal. Len stručne uviedol, že nezistil negatívne predpoklady, kedy žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou nevzniká podľa § 5 ods. 1 zákona, pričom tieto podmienky sú explicitne uvedené v § 5 ods. 2 zákona ako správne konštatoval súd prvej inštancie a to s nasledovným textom (iným ako odvolací súd uvádza): „Právo na náhradu škody nemá ten, a) kto si väzbu zavinil sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, b) kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo, že mu bola udelená milosť alebo, že trestný čin bol amnestovaný“. Stručne tiež zhodnotil, že ustanovenie § 8 ods. 6 písm. g) podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nemožno na nárok vyplývajúci zo zákona č. 58/1969 Zb. aplikovať. Nakoľko však trestné konanie bolo zastavené práve z dôvodu procesnej exempcie (vyňatia z právomoci) podľa § 9 ods. 1 Trestného poriadku, pričom žalovaná v odvolaní poukazovala na obdobné dôvody zastavenia trestného stíhania (vyplývajúce rovnako z § 9 ods. 1 Trestného poriadku), je potrebné sa podrobne vysporiadať s námietkou žalovanej v tomto smere, aj vzhľadom na ust. § 5 ods. 2 písm. b) zákona č. 58/1969 Zb., a to, či je možné žalobcovi aj napriek uvedenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe priznať.

21. V preskúmvanej veci odvolací súd neposkytol dovolateľke náležitú, konkrétnu a zrozumiteľnú odpoveď na jej podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní. Odôvodnenie jeho rozhodnutia pritom musí predstavovať dostatočný podklad aj pre uskutočnenie dovolacieho prieskumu. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie strane sporu odníma možnosť účinne realizovať jej procesné práva, a tým v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces, čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f) CSP.

22. Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že jeho zrušujúce rozhodnutie nie je vyjadrením záveru o vecnej správnosti alebo nesprávosti právnych záverov odvolacieho súdu, ani o dôvodnosti uplatneného nároku. Dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia je výlučne jeho nepreskúmateľnosť spočívajúca v nedostatku riadneho, presvedčivého a logicky konzistentného odôvodnenia, ktorá znemožňuje jeho vecný prieskum v dovolacom konaní.

23. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie dovolateľky je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450

CSP).

24. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, dovolací súd sa v ďalšom už nezaoberal ďalšími námietkami podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017).

25. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.